

Rock català: la conquesta de Barcelona

El 17 de novembre, al mercat del Born, més de 7.000 joves van donar, per la via de l'aclamació popular, el passi definitiu a un fenomen que ha destarotat els crítics musicals. L'eclosió d'una fornada de grups de rock en català que, des dels *santuaris* comarcals, al final han conquistat Barcelona. Al concert del Born hi eren els principals exponents: El Vallès, l'Osona, el Gironès i l'Empordà amb La madam, Sau, Sopa de cabra i Sangtraït, respectivament. El Tarragonès, és a dir, Els Pets, potser el conjunt *maleït* per excel·lència gràcies a les seves lletres de contingut polític, ja va tenir el seu desembarcament a Barcelona el passat octubre, a les Cotxeres de Sants, davant unes mil cinc-cents persones. I, en tots els casos, la gent va pagar per veure uns grups que havien fet la resta de les seves actuacions a càrrec d'ajuntaments i pressupostos de Festa Major.

El canvi és, doncs, impressionant. Hi ha una generació que creix taral·lejant unes cançons diferents a les que les grans cases discogràfiques s'han acostumat a potenciar. Els factors d'aquesta eclosió són múltiples, però en sobresurt un. Sorgeixen perquè la gent de l'entorn els ha fet costat, no perquè les institucions els hagin apadrinat, i l'onada creada gràcies al boca-orella i la voluntat de tots aquests grups han produït el relatiu miracle d'un creixement accelerat del rock català en menys de dos estius.

Grup Sau.

De problemes, n'hi ha: l'actitud mesquina de TV3, que col·loca la música catalana en el calaix de sastre de Canal 33; la manca d'infraestructures adequades, que obliga a recórrer a pavellons esportius; un poc decidit suport oficial i l'inexistent —encara— contacte amb el País Valencià i les Illes, que queden al marge d'aquest moviment. Darrere els grans grups hi ha, però, garanties de continuïtat: Lax'n'bustos, Utòpics, Bars, Tancat per Defunció, Pixaman-

dúrries... L'estela de l'èxit arrossega i el poder —a Catalunya— finalment ho ha reconegut, que és el que va fer Convergència a la seva festa del Born. Les xifres de públic poden créixer fins allà on molt pocs s'atrevien a somiar. I per al 30 de novembre es prepara un macroconcert que vol reunir més de quinze mil persones a les pistes universitàries de Barcelona.

Oriol Malló

MOBILIARI

El que fan les modes

Fins aquest cap de setmana estava convençuda que els balnearis només existien en les novel·les. Que pels seus amplis corredors només corrien ancians amb cadira de rodes susceptibles de ser assassinats per alguna ment perversa, que en les seves banyeres només es banyaven dones extragrasses i tolldes que volien recuperar la joventut i el bon físic.

Durant dos dies he pogut comprovar que la realitat és ben diferent, que els balnearis de les novel·les i les pel·lícules no tenen res a veure amb les modernes instal·lacions i amb els serveis que poden fer d'un cap de setmana un paradís antiestrès. Dels

balnearis dels llibres només queden potser els edificis i alguns costums com el té o el cafè amb llet de la tarda acompanyat per la música suau d'un piano en directe.

Ara, i sobretot els caps de setmana, els balnearis s'han convertit en refugi de *yuppies* i no tan *yuppies* que busquen activitats diferents i que pretenen enganyar el cos, castigat durant els dies laborables, amb massatges,

saunes, banys de vapor o piscines hidroteràpiques.

I és que en un balneari es pot fer gairebé de tot per contribuir al culte al cos. Que les cervicals estan rígides, doncs un massatge. Que l'alcohol de les últimes barrilles ha omplert el cos de toxines, doncs una sauna. Que amb els anys sembla que les articulacions comencen a estar encasquetades, doncs un bany de fang. Amb tot això, quan arriba el diumenge a la tarda, un es troba una persona diferent o, si més no, convençuda que està una mica més sana.

¡Ah! Els amants dels tiberis,

que no pateixin. Una estada en un balneari no està renyida amb el bon menjar. Més d'un hi arriba convençut que la verdura i la carn a la planxa serà l'únic aliment que veurà en dos dies i a l'hora de seure a taula es troba amb tres plats ben plens regats amb els vins que convingui. I que no pateixi perquè, si de cas, el que mengi ho suarà demà en una sauna.

Queda clar, doncs, que els balnearis han deixat de ser cosa de vells i tolldes. El que fan les modes.

Àngels Barceló